

Pesti utca

Eszkendőről esztendőre, nap nap után egy pár jelent meg minden délb-
ben egyik budai sétányon.

Finom, magas, karcsú nő mindig fekete ruhában, s komor ünnepélyességű, előkelő külsejű férfi keménykalapban, botra támaszkodva. A férfi belé-
karolt a nőbe. Lassan, aprókat lépegetve sétáltak együtt. A férfi nem tudott
egyedül járni. Egy botra s egy női kar támaszára volt szüksége ahhoz, hogy
léphessen. Hátgerinc-bénulása lehetett. Az asszony finom, nemes arca év-
ről-évre bánatosabb lett, a férfi évről-évre merevebben, lassabban lépege-
tett. Csak mélységes szájalommal lehetett rájuk tekinteni, reménytelen
életükre gondolni. Különösen a szép, egészséges asszony volt sajnálatra
méltó nemesen viselt vértanú-sorsában.

A környék lakói, a sétálók jól ismerték őt, a nők sokszor megkönnyezték,
s titokban szabadulását kívánták. Tíz esztendő, majd újabb tíz esztendő
telt el. Ők ketten – most már őszülő hajjal – naponta megjárták ugyanazt az
utat. Aztán egy darabig nem lehetett őket látni.

Egyszerre megjelent az asszony egyedül, gyászfátyollal kalapján. Semmi
se változott rajta, csak arca lett még szomorúbb, s a gyászfátyol borult min-
dig fekete ruhája fölé. Szabad volt és egyedül lépegetett, de ugyanazokkal a
régóta megszokott lassú léptekkel, mint eddig. Már nem volt kit támogat-
nia, mehetett volna bármerre és bárhogy. De ő nap nap után megteszi
ugyanazt az utat, mint annyi éven keresztül.

És aki látja, az még jobban sajnálja őt, mint eddig.

•

Egy csoport tizenkét-tizenöt éves fiú néhány vezetőtanár kíséretében
négyhetes téli sportkirándulásra utazott a hegyek közé.

Amikor hazaérkeztek, a pályaudvaron izgatott anyák várták a vállalkozó
szellemű csemetéket. Barnán, pirosan, piszkosan szálltak le a vonatról.
Egyik gyerek, miután szerencsésen átesett az anyai csókokon és ölelése-
ken, mellét büszkén kidüllesztve villogó szemmel súgta oda édesanyjának.

– Anyu, még takarékoskodtam is. Hazahoztam az egész fogpépet, amit
adtál.

– Négy hét múltán az egész fogpépet hazahoztad? – hüledezett a gondos édesanya. – De hisz ez borzasztó.

– Igen, mert én nem csalog – pattogott a kisfiú önérzetesen. – A többiek mind kinyomták az ablakon, de én hazahoztam az egészet. Még fel se bontottam.

•

Öreg utcaseprő sok-sok éve járkal nyírfasöprűjével mindig ugyanazon a környéken, Budán. Itt zajlik le az ő élete. Minden házat, minden kapualjat ismer, mint hajdan a falujában. Ütemes, lassú mozdulattal jár a karja, akár az óra ingája. Egyszerre megáll, abbahagyja a munkát, elmosolyodik bajusza alatt. Egy földszintes ház elé ér, s annak a virágos ablakait nézi sokáig nagy szeretettel.

– Ezek az én legszebb ablakaim – mutat fel büszkén. – Egy utcaseprőnek sincsenek ilyen szép ablakai, de talán egész Budapesten sincsenek ilyen szép ablakok, mint ezek. Itt aztán érdemes az utcát söpörni.

– A magáéi ezek az ablakok? – csodálkozunk.

– Az enyimek hát, mert én söprök itten – feleli.

– És ki lakik abban a lakásban? – kérdezzük.

– Hát azt bizony nem tudom, kérem szépen – feleli tisztességtudóan. – Bizonyára valami szép, fiatal kiasasszony ...

1935. március 1., péntek, 6. old.

Élőképek

Vékonyka fiatalasszony ici-pici kisleánykát visz a karján. Az asszony is kicsi, hitványka, olyan, amilyent valamikor asszonynak sem igen gondolt volna senki, de még arra valónak sem. A kisbaba apró gombostűfejével is olyan valószerűtlenül pirinyó, hogy inkább játékbabának tetszik, mint elevennek. Csöpp fejét kissé oldalt billenti, mint amikor a játékbábu nya-